

Ifjan lobogó szabad akarat kontra védtelen gyermek önzetlen bizalma

Énekek: 167; 264: 1-4; 173; 264: 5.

Bibliaolvasás: Máté 19: 2- 26.

Ige: „Ekkor kisgyermekeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét, és imádkozzék értük, a tanítványok azonban megdorgálták őket. Jézus pedig így szólt: Engedjétek hozzám ezeket a kisgyermekeket, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyek országa. És kezét rájuk tette, majd eltávozott onnan.” Máté 19: 13-15.

Szeretett testvéreim! Valljuk, hogy „a teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített,”¹ ezért Isten Szentlelke okkal és célzással illesztette a kisgyermek megáldásának történetét Jézus, házasságról szóló tanítása és a gazdag ifjú tanítvánnyá való elhívása közé.

Urunk a teremtési rendnek megfelelően tanítja, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfivá és asszonnyá teremtette az emberpárt, majd megállapította, hogy az ember elhagyja apját és anyját, hogy feleségéhez ragaszkodjék, így lesznek ketten egy testté? Úgyhogy többé nem két test, hanem egy. Éppen ezért amit Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza! (Máté 19: 4-6) Azonban, ha valaki a saját kemény szíve miatt az Isten akaratával és tetszésével szembeszegülve mégis elbocsátja feleségét – a paráznaság okát kivéve –, és mást vesz el, az ebben a lázadásában házasságtörővé is lesz. (Mt 16: 9)

Urunk tanítványai, amikor meghallották az élő Isten emberről való beszédét, narrációját a következő végkövetkeztetésre jutottak:

- Ha így van a férfi dolga az asszonnyal, nem jó megházasodni! (Mt 16: 10)

Akkor Jézus így folytatta a tanításukat!

- Nem mindenki képes elfogadni ezt a beszédet (narrációt), csak akinek megadatott. Mert vannak, akik születésüktől fogva alkalmatlanok a házasságra, és vannak, akiket az emberek tettek azzá, és vannak, akik a mennyek országáért önmagukat tették alkalmatlanná a házasságra. Aki pedig el tudja fogadni, fogadja el! (Mt 16: 11-12)

Isten országa és a szent házasságban való élet, mennyből adatott² kegyelmi állapot³, mely az Isten színe előtt összetartoznak. Gyermekünknek ebbe a megszentelt közösségbe kell megérkezniük és benne felnővekedniük. Ez a mi Teremtőnk és Atyánk életet adó és életünket fenntartó beszéde rólunk a Szentlélek által, ameddig testünk jelenlegi mulandó állapota szerint ehhez a világhoz is tartozunk. Kérdés, hogy ki képes ezt elfogadva befogadni?

Láttuk, hogy kétezer évvel ezelőtt maguk a tanítványok is befogadhatatlannak tartották az élő Isten emberről szóló narrációját, és arra a következtetésre jutottak, hogy *nem jó az embernek megházasodni!* Hát nem ismerős ez a tagadás?

Emlékezzünk csak, mit állapított meg Isten, azon a napon, amikor férfivá és asszonnyá teremtette meg az embert? Hadd idézzem ide!

Isten megáldotta őket, és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állaton! (1Móz 1:28) Ezt követően Szentlélek ezt kiáltja bele a világunkba, hogy lája Isten, hogy minden, amit teremtett, íme igen jó. És így érkezünk el az

¹ 2Tim 3:16-17.

² Az ember semmit sem vehet, hanem ha a mennyből adatott neki. Ján 3:27.

³ Ki-ki amiben elhívatott, atyámfiai, abban maradjon meg az Isten előtt. 1Kor 7:24.

utolsó teremtési nap estéjére és az Úr nyugalma napjának hajnalára (1Mózes 1: 31), mely nyugalomnap számunkra itt és most történik, az Úrnak ezen a napján! Most adunk hálát és imádjuk Istent, mindenható Atyánkat, hogy embernek alkotott és Fia által magához fogadott. Hogy van tehát? Amit az Úr a teremtés napjának végén és a nyugalom napja hajnalán *igen jónak* mond, ugyanazt a *Szentléleknek ellene szegülő*⁴ [ἀντιπίπτο (antiptó) 1) szembehelyezkedik, szembeszegül, ellenszegül, ellenkezik 2) ellenáll, ellenállást fejt ki] ember „nem jó”-nak mond? Fedezzük hát fel az Éden óta sarkunkban lévő és nyakunkba lihegő ős tagadót, az ördögöt, aki képtelen megállni az Isten igazságában, mindig hazug és mindig embergyilkos!⁵ Hát nem félelmetes, hogy azt gondoljuk, azt mondjuk, amit a Sátán, hogy majd azt is cselekedjük?

Testvéreim, hallottuk a mi Istenünk és Atyánk emberről való beszédét! Hallottuk, hogy kegyelmi állapotunkat a mennyekből, a mi Urunktól vesszük, de nem öncélúan, hanem az Isten országa építésére. Van, aki a mennyből azt a kegyelmi állapotot kapja, hogy szent házasságra alkalmas legyen az Isten országa javára. Viszont vannak, akik születésüktől fogva alkalmatlanok a házasságra. Vannak mások, például az ószövetségben a nazireusok (4Móz 6:2-21), az újszövetségben a szerzetesek, akik a mennyek országáért önként vállalják a szüzességet. Ennek egyik drasztikus változata, amikor műtéttel teszik önmagukat alkalmatlanná a házasságra. Mindezek Istent imádvá keresik és fogadják el mennyei elhívásukat.

De vannak olyanok is, akiket az emberek tettek vagy tesznek házasságra alkalmatlanná. Isten megengedő akaratából sok rettenetes és szörnyű dolog lát napvilágot, különösen a napjainkban, amikor védtelen gyermekeket szolgáltatnak ki visszafordíthatatlan hormonkezeléseknek és nem (gender) átalakító műtéteknek. Mondanom sem kell, hogy eme cselekedetek indítékához és céljához Istennek már nincs semmi köze, ellenkezőleg nem az Isten országáért és Krisztus uralmáért történnek ezek, hanem az Antikrisztus országáért.

A történet szerint miután elhangzott ez a házasságról szóló tanítás, emberek jöttek, valószínű, hogy édesanyák hozták ölben Jézushoz a gyermekeiket. Urunk akkor róluk is elmondta a mennyei Atya tetszését, a Szentlélek gyerekről szóló elbeszélést, narrációját.

Ebből megtudjuk, hogy szülői, nevelői kötelességünk Krisztushoz vinnünk gyermekeiket, mert úgymond ilyeneké a mennyek országa! „Aki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be. Aki viszont megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik énbennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék (Máté 18:5-6). „Vigyázzatok hát, hogy e kicsinyek közül egyet se vessetek meg, mert mondom nektek, hogy az ő angyalaik a mennyben mindenkor látják az én mennyei Atyám arcát. Mert az Emberfia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett” (Mt 18: 10-11).

Napjainkban milliányi könyvben, milliárnyi oldalon keresztül beszélnek nekünk a gyermekeinkről. Ezek közül vajon mennyi van összhangban mindazzal, amit a mi Urunk tanít és Szentlélek mond a gyermekeinkről? Álljunk őrhelyeinkre és ragaszkodjunk Szentlélek gyermekeinkről szóló elbeszélésehez! Legyünk résen és ne engedjük meg senkinek, hogy mást mondjon és tanítson gyermekeinkről, vagy éppenséggel nekik, hanem csak azt, ami összhangban van Urunk tanításával és Szentlélek narrációjával!

Budapesten már előálltak a Sátán udvaribolond jelmezű előfutárai és röhögve fennköltlen hirdetik, hogy az édesanyák és a szülők ne vigyék kisgyermeküket Krisztushoz, hogy a kezével

⁴ Kemény nyakú és körülmételetlen szívú és fülű emberek, ti mindenkor a Szentléleknek ellene igyekeztek, mint atyáitok, ti azonképpen! Apcs 7:51.

⁵ Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja. Ján 8:44.

megáldja őket a megkeresztelésük órájában! E pokoli visítások azt üvöltik, hogy ne valljuk meg gyermekeink felett a mi Urunk Jézus Krisztus Mindenható voltát, hogy egyedül övé minden hatalom mennyen és földön, hogy mi és a gyermekeink is Ő hozzá tartozunk, hiszen a saját drága vérére vásárolt meg a bűn és a Sátán minden hatalmából.

Mond egyet értesz-e azzal, hogy fájdalommal szült gyermeked, akiért Jézus a keresztfán szenvedett, s akit te verejtékes munkád által nevelsz, a Sátán tulajdonát képezze? Akkor Jézus Krisztust megtagadva ne hozd őt a Mindenható Krisztushoz, akkor éppen elég, ha semmit nem teszel, ha idegenre bízod, hogy az a világban tomboló örült téboly szerint cselekedjen a gyermekeddel. De ne csodálkozz, ha végül egy nap a szívedet fogja kitépni belőled a mostani engedékenység!

Befejező és összefoglaló üzenetként álljon előttünk a szabadakaratumk is egy felnőtt ifjú őszinteségének képben! Jézus nagyon megkedvelte ezt a gazdag ifjút. Elfogadta tőle a hitvallását és a bizonyágtételét is, sőt biztatta, hogy tanítványaként kövesse őt. Azt mondta, hogy nézzen szembe a gyengeségével, egyetlen fogyatkozásával és ezután legyen a tanítványa. Az önmagával való szembenézést számára akkor és ott az jelentette, hogy számoljon le az önmagához való jogáról, váljon meg az egzisztenciáját biztosító gazdagságától, ossza szét a jövőjét és az életét jelentő teljes vagyonát a szegények közt és vállalja mindenben a Krisztus sorsát. Ezen a ponton azonnal kiderült, hogy mennyit ért ennek a felnőttkorú ifjúnak a szabadakarata és ifjú fellángolása. Egyenlő volt azzal a szomorú eltávozással, amellyel ő Jézusnak akkor hátat fordított és elment! Szabadakaratumk egyedül csak arra való, hogy általa merüljünk el a mi Istenünk és Urunk Jézus Krisztus váltságában, s benne és Ő általa mondjunk le az önmagunkhoz való jogunkról! Ugyanis Isten, a mi Urunk váltságában teszi lehetővé nekünk azt, ami az embernek lehetetlen!

Senki ne árátsa magát, mert ha Jézus Krisztussal a szó igazi értelmében akarunk azonosulni, akkor a saját szabadakaratumk is pontosan annyit ér, mint amennyit annak a tehetséges és tehetős fájúnak a szabad elhatározásából született azon döntése ért, hogy ő tökéletes legyen. És ezek után felnőttként még csodálkozol is, hogy Jézus a mennyek országát illetően a kisgyermekeket juttattja elsőbbséghez? Urunk maga mondja:

- „Ilyeneké a mennyeknek országa!” „Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.” (Máté 19: 14 és 18:3)

Nem azt mondta tehát, hogy az ilyen lelkes, de nekem szomorúan hátat fordító és sunnyogva a pénz világába elballagó tehetős embereké az Isten országa, hanem azt, hogy a mennyek országa az olyan gyermekeké, akiknek a legtermészetesebb megvallani és vállalni, hogy ők apjukhoz és anyjukhoz tartoznak és akiknek angyalai szüntelenül látják a mindenható Atya arcát. Bárcsak nekünk is ilyen boldogságot jelentene azt megvallanunk és vállalnunk, hogy mi testestől-lelkestől, élve és halva, nem a magunkéi, de a mi Urunk Jézus Krisztus tulajdona vagyunk, egyedül és kizárólag Ő hozzá tartozunk. Ő a mi Urunk (gazdánk) és Istenünk. Ámen.